

Veertigdagentijd: een paar teksten voor onderweg.

Uit Lucas 4:

“Vol van heilige Geest keerde Jezus terug van de Jordaan. Hij bleef veertig dagen lang in geestvervoering in de woestijn, waar Hij door de duivel op de proef werd gesteld. Al die dagen at Hij niets, en toen ze voorbij waren kreeg Hij honger. Toen zei de duivel tegen Hem: ‘Als U de Zoon van God bent, zeg dan tegen deze steen dat hij een brood moet worden.’ Jezus antwoordde hem: ‘Er staat geschreven: Niet van brood alleen zal de mens leven.’

Daarop nam de duivel Hem mee omhoog en liet Hem in een flits alle koninkrijken van de wereld zien en zei: ‘Heel die macht en al hun pracht zal ik U geven, want zij zijn mij in handen gegeven en ik geef ze aan wie ik wil. Als U mij aanbidt zal het allemaal van U zijn.’ Jezus gaf hem ten antwoord: ‘Er staat geschreven: De Heer uw God zult u aanbidden en Hem alleen dienen.’

Hij bracht Hem naar Jeruzalem, zette Hem op de rand van de tempel en zei: ‘Als U de Zoon van God bent, spring dan naar beneden. Want er staat geschreven: Aan zijn engelen zal Hij bevelen U te beschermen, en: Op hun handen zullen ze U dragen, zodat U aan geen steen uw voet zult stoten.’ Jezus antwoordde hem: ‘Er is gezegd: U zult de Heer uw God niet op de proef stellen.’ Toen de duivel alle beproevingen had uitgevoerd, ging hij van Hem weg voor een bepaalde tijd.”

Uit Fioretti 7:

“Toen Franciscus eens op Vastenavond bij het meer van Perugia was, in het huis van een trouwe bewonderaar bij wie hij had overnacht, werd hem door God ingegeven dat hij de veertigdagentijd moest gaan doorbrengen op een eiland in het meer.

Daarom vroeg Franciscus aan de man of hij hem, uit liefde voor Christus, met zijn bootje naar een eiland in het meer wilde brengen waar niemand woonde, en of hij dat wilde doen in de nacht van Aswoensdag, zodat niemand er iets van zou merken. Vanwege zijn grote eerbied voor Franciscus was de man meteen bereid te doen wat hem werd gevraagd.

Hij bracht Franciscus, die niets anders meenam dan twee kleine broodjes, naar het eiland. En toen ze op het eiland waren aangekomen en de vriend op het punt stond naar huis terug te keren, verzocht Franciscus hem vriendelijk tegen niemand te zeggen waar hij was en hem pas op Witte Donderdag te komen halen. Zo vertrok de vriend en liet Franciscus alleen achter.

Omdat er geen enkel huisje stond waarin hij zich kon terugtrekken, kroop hij in een dichte haag waarvan de talrijke planten en struiken een soort hol of hutje vormden. Op deze plek ging hij bidden en zich in hemelse zaken verdiepen.

En daar bleef hij gedurende de hele vastentijd, zonder te drinken en zonder meer te eten dan één half broodje: want de toegewijde vriend, die hem op Witte Donderdag weer kwam halen, zag dat het ene broodje nog in zijn geheel over was en het andere voor de helft.

En men beweert dat Franciscus die ene helft had opgegeten uit eerbied voor het vasten van Christus, die zich veertig dagen en veertig nachten van enig stoffelijk voedsel onthield. Zo behoedde hij zich met dat halve broodje voor het gif van de hoogmoed en vastte veertig dagen en veertig nachten naar het voorbeeld van Christus."

Naar Franciscus:

"Maak een bedding van uw vrede.

Waar haat heerst, laat mij daar liefde brengen.

Waar krenking is en tweedracht, Uw verzoening.

Waar twijfel heerst, geloof in U.

Maak mij een bedding van Uw vrede.

Waar wanhoop is, laat mij daar hoop brengen.

Waar droefheid heerst, Uw vreugde.

Waar duisternis is alleen Uw licht.

O, Heer sta niet toe dat ik ooit zoek

getroost te worden, meer dan te troosten,

verstaan te worden, meer dan te verstaan,

bemind te worden, meer dan te beminnen.

Maak mij een bedding van Uw vrede.

Vergeving brengend, vinden wij verzoening.

Als wij sterven staan wij op voor eeuwig."